

Una espiritualitat evangèlica i encarnada en i amb els pobres

Amics i amigues, aprofitant que aquest curs en la formació aprofundim l'espiritualitat militant, hem volgut acostar-vos l'espiritualitat pradosiana, viscuda per molts consiliaris i consiliàries i per alguns militants del nostre moviment.

Per això hem demanat a algunes persones que viuen joiosament aquesta experiència espiritual que ens parlin del Pradó.

En **Florenci Costa**, capellà de Manresa i exconsiliari de moviments obrers, ens fa la presentació del que ha estat i és l'espiritualitat pradosiana des de la intuïció inicial del pare Chevrier fins a l'actualitat, i com s'ha desenvolupat històricament.

La **Pim Queralt**, de Barcelona, antiga militant de l'ACO, membre de l'Institut Femení del Pradó, ens presenta aquesta espiritualitat a partir de tres eixos fonamentals del seu fundador i de la

importància de l'Estudi d'Evangelí en el camí de la conversió a i en Jesucrist. (Conèixer Jesucrist és tot.)

La **Dèlia Viedma**, de Granollers, que amb en Pere Pérez, el seu marit, són militants de l'ACO de la zona Vallès Oriental i membres del grup de laics del Pradó, ens ofereix el seu testimoni del que ha representat i representa la recerca de Jesucrist, avui inserida en la família pradosiana, en la seva vida i en el seu compromís.

Finalment en **Jaume Ribas**, militant de l'ACO del grup Llefia de la zona Besòs, ens fa una explicació, arran d'una visita a Lió, del que va ser i és el bressol del Pradó, dels llocs on el pare Chevrier va fer l'experiència de la seva intuïció espiritual. En Jaume i el seu grup són testimonis del tarannà acollidor de la família pradosiana.

ALBERT MARÍN

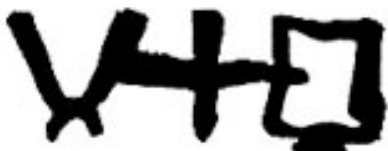
El Pradó: una oferta

FLORENCI COSTA I PADRÓ
FEBRER DE 2009

Força lectores i lectors d'aquest article deuen conèixer capellans del Pradó. A alguns els han tingut o els tenen de consiliaris. En coneixen altres que no són consiliaris de moviments, sinó rectors de parròquies, capellans obrers; altres que treballen amb marginats, molts dedicats a la formació... I fins i tot deuen saber que això del Pradó és un corrent espiritual i apostòlic que va arribar a Catalunya pels anys cinquanta, provenint de França, de Lió en concret.

D'on surt, això del Pradó

També deuen saber que un capellà d'aquesta ciutat francesa, nascut el 1826, va fundar en un

gran casalot –antic cabaret d'un suburbi industrial naixent– una Obra de la Primera Comunió, on acollia nois i noies del primer proletariat industrial per donar-los un mínim de formació cultural i cristiana. Un cop havien fet la primera comunió, deixaven lloc a altres desenes d'infants i adolescents, que hi passaven uns quants mesos amb la mateixa finalitat. Tenir un internat així, en aquella època, volia dir buscar recursos per mantenir, atendre i formar els infants, la casa, els qui tenien cura d'ells. Per això Antoine Chevrier –aquest era el nom del capellà– va tenir aviat la dèria de formar un grup de preveres joves i un grup de noies que consagressin la seva vida a “evangelitzar els pobres”, com deia ell. Fins i tot –davant l'aburgesament general de l'Església que anava reconquerint poder social després de la Revolució– creia que calien “parròquies pobres per als pobres”. (Vegeu: *Antoni Chevrier, capellà pobre*. Barcelona: Centre de Pastoral Litúrgica, 2001)

Era un home senzill, ben format segons la mentalitat del temps, decidit i tossut. Pensem que va morir a l'edat de 53 anys (l'edat en què molts de nosaltres vam ser joves), deixant un projecte “d'apòstols pobres per evangelitzar els pobres”, entorn de la institució del Pradó. Aquesta obra va continuar –fins acabada la guerra mundial del 1939-45– oferint el mateix servei als infants i adolescents del proletariat del segle xx, en un barri que s'anava transformant en una zona cèntrica de Lió. D'aquí en van néixer algunes institucions educatives, que han derivat a la formació professional d'adolescents amb dificultats.

Però dins el món catòlic el pare Chevrier ha sigut més conegut perquè el seu nom ha estat associat amb un moviment de capellans dedicats especialment al món popular, ja sigui obrer industrial (consiliaris, capellans obrers, vicaris i rectors), ja sigui rural. Hi ha a França zones pageses tant o més abandonades que les de la nostra terra. Allà, en pobles perduts, sempre hi ha hagut capellans del Pradó. El grup de noies dels inicis, que van derivar en les Germanes del Pradó, duien sempre com a hàbit el vestit de les dones obreres: primer negre i després, fins als anys setanta, gris.

Però al primer terç del segle xx el Pradó va tenir com un segon fundador, encara que ell mai no va pretendre ser-ho: el pare Alfred Ancel, un jove burgès de Lió, professor de teologia, excombatent de la guerra de 1914-1917. La seva obertura al món popular dels anys vints i trentes i l'encontre amb la figura i la intuïció del pare Chevrier el va transformar. I va viure –a la seva manera– l'experiència espiritual que Chevrier havia tingut la nit de Nadal de 1850. Una experiència mística feta enmig del món dels pobres que capgirava i el bolcava a llur evangelització.

Ancel va entrar al Pradó i al cap d'unes dècades ja n'era superior general. Va ser promogut bisbe auxiliar de Lió, sense deixar aquella tasca. La seva

experiència de cinc anys treballant manualment en un barri de Lió, en un esforç titànic per salvar l'obra dels “capellans obrers” francesos, el va marcar definitivament. A causa de la seva personalitat apassionada i fascinant, el Pradó, que es limitava a Lió i a altres diòcesi de França, es va estendre als països veïns. I durant el Concili Vaticà II Ancel va lluitar perquè la figura del prevere catòlic perdés la seva marca burgesa i prengués un tarannà evangèlic i apostòlic clar. Bisbes de diversos continents el van convidar a difondre aquella espiritualitat i van sorgir grups de capellans del Pradó a Amèrica Llatina, Àsia i Àfrica. Alguns pradosians francesos que estaven treballant allà, promovien i sostenien els grups. En alguns dels països, també naixien comunitats de Germanes del Pradó.

Allò que ja s'anava configurant com una “família espiritual” s'eixamplava amb grups de “germanets” –d'un estil molt semblant als de Foucauld, però amb una vocació més apostòlica–, amb un Institut Femení del Pradó, per a noies que es consagraven a Déu i a l'evangelització.

El Pradó a la nostra terra

L'arribada del Pradó a Catalunya (que és explicada amb detall en la segona part del llibre *A. Chevrier: un carisma per evangelitzar els pobres*. Abadia de Montserrat, 2ª edició, 2007) s'ha de contemplar en el context de la segona època de la postguerra, els anys 50-60. Molts sectors d'Església, especialment joves seminaristes, capellans, laics i laïques, experimentaven els canvis socials i patien per les rèmores d'una Església caiguda, per la por de perdre influència i per ànsia de supervivència, a les mans del franquisme. Se'ls desvetllava una consciència popular molt aguda i una ànsia de viure un Evangeli que els apareixia molt clar i contundent amb el que després se'n va dir “l'opció pels pobres”, un Evangeli ofegat per la llosa eclesiàstica i política. Es trobaven sense referències espirituals creatives. Va ser temps de mirar a França, sobretot, d'admirar i voler conèixer i importar els moviments espirituals i apostòlics: els especialitzats d'Acció Catòlica, el dels “capellans obrers”, la “Mission de France”, els germanets i germanes de Charles de Foucauld, el P. Loew, etc.

Tots van tenir la seva influència en la vida eclesial catalana d'aquells anys. En formes diverses, els moviments apostòlics, els "capellans en el treball", les "famílies espirituals" de Foucauld, del Pradó, van constituir un teixit a vegades brillant i espectacular i a vegades més ocult, com un llevat. De tota aquella ampla moguda espiritual i apostòlica n'ha sigut protagonista un sector important de l'Església catalana, sobretot a les zones industrials, des del concili Vaticà II fins a l'actualitat. Ha sofert –com altres realitats d'Església– les sacsejades d'uns canvis culturals, socials i polítics molt accelerats, que s'han endut il·lusions i esforços sincers i generosos i han depurat tothom, persones i institucions, com l'or al gresol. Han sigut i continuen essent elements positius de resistència i creativitat en unes esglésies diocesanes que no n'han pogut –ni segurament no en podran– prescindir sense perdre algunes de les grans intuïcions del Vaticà II. Ja que el gran esforç de recentrament i de cohesió amb tocs involucionistes dels darrers vint o trenta anys, perillien de fer perdre aquell alè evangèlic que fa de l'Església –de tots els creients– una mateixa pasta amb el món, sobretot amb el món dels desheretats i de les multituds oprimides i afamades.

El Pradó ha tingut i té a Catalunya una part d'aquesta missió ineludible. En primer lloc pels fruits –amagats o no– d'unes dotzenes de capellans de diversos bisbats en la tasca evangelitzadora feta el "més de dins" possible del poble. Un poble divers, amb mutacions ràpides, amb nous reptes. El pas d'unes comunitats religioses del Pradó per barris de Santa Coloma de Gramenet i Badalona –cosa que mereixeria una monografia– ha estat molt significatiu per la gent del carrer, pels militants dels moviments, per les parròquies –fins a "fundar-ne" una. El Pradó ha estat també molt significatiu per a grups de preveres, religiosos i religioses de moltes altres comunitats que des dels anys 60 van anar als barris a tornar al poble allò que era del poble (les vocacions sorgides per evangelitzar com Jesús). Unes comunitats han rebut molt de les altres, i el Pradó, amb senzillesa, hi ha aportat molt.

Una família espiritual

A l'Església Catòlica s'ha conservat –amb tots els avantatges i inconvenients– la pràctica d'institucionalitzar els carismes. O sigui, de canalitzar, fins i tot jurídicament aquells moviments que l'Esperit Sant suscita en el Poble de Déu. Com a exemple, els benedictins, els franciscans, i tota la munió d'agrupacions catòliques dels temps moderns entorn d'un fundador o una fundadora. Molts pensem que aquesta institucionalització és necessària i vital –no hi ha cos humà que pugui viure sense esquelet– i que la pugna actual perquè moviments nous, espirituals, brillants i multitudinaris, passin una mica "pel tub" per ser reconeguts com a catòlics, és absolutament necessària. A més,

allà on la vida democràtica s'exerceix amb més rigor, en l'Església catòlica, és en les congregacions religioses i institucions laicals ben regulades.

Hi ha doncs tres coses imprescindibles per a tota mena de grups i moviments: carisma, institució i família espiritual. Sense el carisma concret del pare Chevrier, que ell va veure urgent per a l'Església del seu temps, una institució com la del Pradó no tindria identitat, originalitat. Però és un carisma que ha pogut ser continuat, heretat, perquè tenia cos organitzat: el mateix pare Chevrier en va preparar la mínima institució, que s'ha desenrotllat i diversificat en el temps. Hi ha un aspecte decisiu en el carisma i l'organització: la dimensió diocesana. Cap dels grups del Pradó no és extradiocesà o "exempt", tot al contrari: sempre és un testimoni des de dins de la diòcesi o Església local per contribuir a la seva fidelitat a l'Evangelí i a l'evangelització dels senzills.

El tercer element és la "família espiritual". El Pradó institucionalitzat considera que en l'Església catòlica del segle XXI pot i ha d'acollir més persones –laics i laiques sobretot– que es retrobin en el mateix carisma del pare Chevrier. Persones a qui oferir –en temps de més desert i de més reptes– unes eines pròpies. Creients que se sentin vinculats a un col·lectiu històric que, nascut en circumstàncies concretes, s'ha d'anar obrint i adaptant a les noves necessitats del món i de l'Església. Per això, en l'actualitat, són acollits en la "família espiritual del Pradó", en diversos països del món, laics i laiques.

El carisma que comparteixen amb tota la "família" es resumeix en una atracció irresistible envers el coneixement de Jesucrist, estudiat contínuament a l'Evangelí, per ser més capaços i eficaços per comunicar-lo als qui no el coneixen. Especialment a aquells i aquelles a qui s'adreça el mateix Jesús: "He vingut per dur una Bona Notícia als pobres".

Els mitjans són a la vegada senzills i exigents. L'estudi espiritual de l'Evangelí, centrat en la persona i el misteri de Jesucrist, atents a tots els detalls, per aconseguir ser "altres Crists", en la pròpia vida, acció i tasca evangelitzadora. Un estudi fet en un clima de contemplació i de pregària. Un estudi progressiu, no fragmentari, guiat per aquells o aquelles que ja n'han fet l'experiència. Aquest estudi d'Evangelí aporta als qui són a parròquies i moviments (fent revisió de vida o catequesi) un eix espiritual vertebrador, un dinamisme espiritual més profund, més constant, que dona al testimoniatge una més gran capacitat d'atractiu i de contagi.

La "família espiritual", en el cas de Catalunya, és formada per l'Associació de Preveres del Pradó, amb una trentena de membres i un cercle ample de simpatitzants preveres i l'Institut Femení del Pradó que es troba en els inicis. Els passos fets en les darreres dècades –frustrats en part, cal reconèixer-ho, pel buit provocat per l'absència de la comunitat de Germanes– van anant cap a formalitzar aquesta família espiritual. Hi ha grups

catòlica, també sembla que estiguem en un “mercat dels moviments, grups i famílies espirituals”. El temps i l'Esperit Sant ja ho aniran discernint. Ara bé, el qui no posa la pròpia “mercaderia” al mercat, i espera que vinguin a casa, ho té cru. Els qui som pradosians i pradosianes a Catalunya, fem aquest petit esforç d'exposar la “mercaderia”.

I, com deia aquell simpàtic anunci de fa anys: “Vingui, vegi, compari... i després triï”. En aquest cas, si pot ser, que triï l'Esperit Sant.

Una herència a conrear a casa nostra

PIM QUERALT

El fundador del Pradó, Antoni Chevrier, és per nosaltres el testimoni d'un pastor lligat a un poble, que es va desviure per amor a Jesucrist i a aquest poble concret.

Ens deixà una rica herència, fruit del seu apassionament per Jesucrist i del seu amor compassiu per la seva gent senzilla; tres trets de la seva manera de ser i fer, ens guien: el zel apostòlic, la recerca de l'eficàcia apostòlica i el buscar companys amb qui viure tot això a fons.

1. L'apassionament per Jesucrist i fer-lo conèixer són el moll de l'os de la seva vida; això explica el seu zel apostòlic. Veu l'immens contrast entre el misteri de l'Encarnació i la realitat de la gent, ignorant aquesta meravellosa notícia. Per una banda queda admirat de com, per l'Encarnació, Déu pren la nostra condició per donar-nos el seu amor, el seu projecte i la seva vida, per salvar-nos. Per altra banda s'adona de la situació de misèria que viu el poble lluny de conèixer i de rebre aquesta salvació, a causa d'una església molt allunyada de la gent pobra. Aquest aparent fracàs del projecte de Déu, lluny de desanimar-lo el porten a donar-se en cos i ànima per l'evangelització dels pobres, dels ignorants i dels pecadors.

2. Com a bon pastor estima el seu poble i busca ser eficaç perquè vol canviar la vida de la gent. Però no se situa a nivell de tàctiques i estratègies pastorals, sinó de compromís vital. Descobreix que per ser eficaç, l'únic camí és fer el mateix que Jesús i desitja ser com “un altre Crist”, vivint pobrament, donant la vida essent “bon pa” pels altres. D'aquí la importància de l'Estudi de Nostre Senyor Jesucrist (l'Estudi d'Evangelí), perquè l'Esperit que va animar i conduir Jesús, dinamitzi també tots els aspectes de la seva vida: l'educació dels infants, la relació amb el Pare, la pregària, la formació d'apòstols pobres per als pobres, etc.

3. S'adona del repte immens, per això necessita i busca companys que coneguin, estimin i segueixin

Jesucrist, companys amb qui fer camí. Descobreix que l'Església necessita urgentment “bons catequistes”, bons capellans i laics, gent apassionada, que s'avinguin a compartir la vida i l'evangeli enmig dels senzills que no coneixen l'evangeli.

Com un petit fruit del conreu d'aquesta triple herència a casa nostra, hi ha un camí fet i consolidat a nivell de preveres del Pradó a Catalunya i a la resta de l'Estat; hi ha també un “testimoni” de les comunitat de les Germanes del Pradó i de l'Institut Femení del Pradó (IFP), dones que tenim el compromís de viure els consells evangèlics sense deixar la nostra condició laical.

També hi han hagut sempre laics simpatitzants, amics, persones que se senten properes al Pradó, fins i tot se senten de la família. Alguns estan acompanyats personalment o en revisió de vida per pradosians, altres fan estudi d'evangeli pradosià personalment i/o en grup...

D'un temps ençà, ja fa més de 10 anys, hi ha també laics que han fet, o fan, un camí de formació i discerniment que els porta a un compromís explícit en el Pradó. Des de les seves diferents opcions de vida, se senten cridats i responsables de la mateixa vocació de l'evangelització del poble i al servei de tota l'Església. Tots, uns i altres, capellans, germanes, laics i laiques pradosians, mantenint sempre la nostra diocesaneïtat; és a dir, la nostra vinculació i servei a l'Església diocesana.

L'Estudi de Nostre Senyor Jesucrist del pare Chevrier: l'Estudi d'Evangelí pradosià

Si molts de nosaltres us expliquéssim com vam conèixer el Pradó i com vam quedar admirats i captivats pel pare Chevrier, segur que coincidiríem a dir-vos que descobrir l'Estudi d'Evangelí i la seva pràctica assídua va ser un factor determinant en la nostra vida.

En els moviments especialitzats d'Acció Catòlica tenim certa pràctica d'Estudi d'Evangelí. Sovint en trobades, Pasqües, hi dediquen un espai i alguns grups també n'acostumen a fer com una eina complementària a la Revisió de Vida per conèixer més l'Evangelí i ens porti a viure més a fons el seguiment de Jesucrist. Sovint es parla d'Estudi d'Evangelí quan es fan reunions centrades en la lectura comunitària de l'Evangelí i fent referència a què ens diu avui en la nostra vida.

El pare Chevrier proposa l'estudi de Nostre Senyor Jesucrist, el coneixement interior d'Algú que és el centre de la seva vida. Tot se centra a contemplar Jesucrist, la seva vida, les seves accions i gestos, les seves paraules, perquè Ell és l'Enviat del Pare, la Paraula. L'Estudi d'Evangelí de Chevrier es fonamenta en l'acte de fe en el Senyor Jesucrist i en el convenciment que som aprenents, deixebles, que hem de créixer en la fe.

Per això la proposta de Chevrier va molt més enllà d'un Estudi d'Evangelí comunitari i puntual. Ell proposa un Estudi personal i continuat de l'Evangelí. Proposa que resseguim els evangelis estudiant un aspecte de Jesús o buscant la resposta a alguna qüestió fonamental. Per exemple, durant un temps ens podem proposar de fer un seguit d'Estudis d'Evangelí per descobrir simplement «qui és Jesús?», o «quines són les opcions de Jesús?», o «com Jesús s'acosta a les persones?», «quina és la relació de Jesús amb el Pare?», «com Jesús prega?», «com Jesús es deixa conduir per l'Esperit i com l'Esperit actua plenament en Jesucrist?»... Així, després d'un cert recorregut podem tenir una visió de conjunt, podem fer una síntesi o resum del que hem descobert de Jesús en relació amb el que ens plantejàvem. És un treball dur, de vegades pesat, però quan s'han treballat diferents aspectes de Jesús, és quan el comencem a conèixer i n'estem contents.

Chevrier també està convençut que l'Evangelí és Bona Nova per als pobres i que ells en són els principals destinataris. Per tant, l'Estudi d'Evangelí està a l'abast de tothom; més encara, els que se saben pobres i ignorants estan més oberts. Molts ho hem comprovat. I només seran bons apòstols dels pobres els qui estiguin amarats de l'Evangelí,

el visquin i en parlin de primera mà, no pel que han sentit o après de tercers o en llibres sobre Jesús. Els que volen ser veritables deixebles i apòstols de Jesucrist tenen un camí a recórrer: conèixer, estimar i seguir Jesucrist.

Si cultivem l'atracció incipient per la bondat i la bellesa de Jesucrist, el seu coneixement es traduirà en estimació i en el seu seguiment. Els canvis en la nostra vida normalment no es fan de la nit al dia. Chevrier diu que cal estudiar molt i durant llargs temps l'Evangelí, i pregar molt per esdevenir un bon deixeble. És en la pregària que demanem que l'evangelí "passi" a la nostra vida. La clau de l'Estudi d'Evangelí pradosià és la contemplació de Jesucrist, enamorar-nos d'Ell; amarar-nos del seu dinamisme. Només així esdevindrà el nostre Mestre i el Senyor de la nostra vida. No ens transforma el voluntarisme, sinó l'amor. Només l'Amor salva el món. Ell, que és l'Enviat del Pare, ens envia a viure-ho i comunicar-ho cada dia.

La seva pregària és la millor expressió de tot això:

O Verb! O Crist!
Que en sou de bell! Que en sou de gran!
Qui us arribarà a conèixer? Qui us podrà
comprendre?

Feu, o Crist,
que jo us conegui, que jo us estimi.

Ja que sou la llum feu-me'n arribar un raig
al fons del meu pobre esperit,
perquè us pugui veure, perquè us pugui
comprendre.

Poseu en mi molta fe en vós,
perquè totes les vostres paraules
siguin per a mi una llum que m'il·lumini
i em faci venir a vós i seguir-vos
per tots els camins de justícia i de veritat.

O Crist! O Verb!
Vós sou el meu Senyor i el meu únic Mestre.
Parleu, que us vull escoltar
i vull practicar la vostra paraula,
perquè sé que ve del cel.

Vull escoltar-la, vull meditar-la,
Vull posar-la en pràctica,
perquè en la vostra paraula hi ha la vida,
la joia, la pau i la felicitat.

Parleu, Senyor,
que sou el meu Senyor i el meu Mestre.
No vull escoltar ningú més.

Tant de bo sigui també aquesta la nostra
experiència de l'Estudi de Nostre Senyor
Jesucrist!

Donem gràcies a Déu de tot el que hem rebut
a través de Chevrier!

Testimoni d'una militant de l'ACO

DÈLIA VIEDMA

Crec que Déu té el seu pla en tot, en tots i totes, en cadascú de nosaltres; ell ens el va mostrant al llarg de la vida i espera pacient la nostra resposta lliure, perquè vol que seguim el seu pla, la seva crida, ben lliures i per amor, malgrat totes les nostres mancances. Déu ens crea, ens dóna la vida, ens posa en aquest món, ens assenjala un camí i ens porta per ell, amb ell i cap a ell; crec que el Senyor és l'autor, el treballador, *"el meu Pare continua treballant i jo també treballo"* (Jn 5,16). Ell és qui construeix: *"Si el Senyor no construeix l'edifici en va és l'afany dels constructors"* (salm 127). Ho dic això perquè jo m'he sentit també així d'alguna manera, vull dir m'he sentit portada per ell, per aquest camí que m'ha anat assenyalant, unes vegades agafada per la mà, d'altres empesa, d'altres cridada des de més lluny... Intentant seguir amb les meves mancances i misèries les seves petjades, amb la certesa i l'esperança que ell va al davant. Que ell és la veritat, la salvació, la vida, el camí que porta al Pare, aquest Pare, *ABBA*, que tant ens estima, que ens dóna l'amor autèntic, que ens dóna la verdadera felicitat.

Vaig néixer en el si d'una família treballadora, senzilla i profundament creient. Déu m'ha anat treballant des de sempre, que jo recordi des que tinc consciència de mi mateixa, malgrat que he sigut rebel, no gaire dòcil, que no li he obert la porta de bat a bat; malgrat això, ell mai m'ha deixat.

A l'adolescència, com tothom, em plantejava la vocació: "Què vol Déu de mi?" És una pregunta que de tant en tant te la vas repetint al llarg de la teva vida. Sempre he sentit dues fortes atraccions: Jesucrist i els més pobres, crec que l'una et porta a l'altra, no es poden separar. Poc després de venir a Catalunya, immigrada, treballant a la fàbrica, vaig veure i viure l'explotació dels joves com també la manca de fe d'aquests joves. Em qüestionava: Com puc dir-me cristiana i no conèixer a fons l'Evangeli? I què puc fer davant d'aquesta realitat? Estava molt verda encara, però...

Poc després conec la JOC amb tot el que això representa, ja ho sabeu.

En aquesta època vaig conèixer el Pere i vam començar un camí junts: una opció de parella, de família, des de la fe, la vida, els joves, en el món obrer, crec que hem anat fent un bon equip. Més tard, el pas a l'ACO, amb tota l'experiència viscuda, la vida en el moviment, la formació, les responsabilitats, els testimonis rebuts... Els exercicis espirituals. El coneixement de diverses espiritualitats dins l'Església, que ens va facilitar precisament el moviment, entre elles també el Pradó. Per aquesta època, al voltant dels 40 anys, sentia una forta inquietud, alguna cosa em va per

dins: el món necessita conèixer Jesucrist; el món obrer, els més pobres hi tenen dret; estic fent el que cal? I torna a sorgir la pregunta: "Què vols, Senyor, de mi en aquesta època de la meua vida?" Parlo amb el consiliari del meu grup de RV, el Tano, ell m'ofereix fer estudi d'Evangeli personal, amb la metodologia del Pradó. Per transmetre Jesucrist, per donar-lo a conèixer, cal que el conegui més a fons, de més a prop, em relacioni amb ell, escolti la seva paraula i en l'Evangeli descobreixi com Jesús diu sí al seu Pare, com educa i evangelitza els deixebles, els seus apòstols, com transmet l'amor del Pare, com estima, guareix i salva els pobres... I Així estudiant nostre Senyor Jesucrist en tot l'Evangeli, com diu el pare Chevrier, fundador del Pradó, i fruit d'ell et sorgeixen noves preguntes, i vas bevent d'aquest pou inesgotable que és l'Evangeli, per conèixer Jesucrist, estimar-lo més i seguir-lo de més a prop. Aquest tresor, aquest regal no és per amagar-lo sinó per compartir-lo, i et porta a compartir-lo amb els altres, sobretot amb els qui més ho necessiten, amb els més pobres i amb la fortalesa i l'acció de l'Esperit Sant, amb la celebració de l'Eucaristia.

El pare Chevrier, fundador del Pradó, deia als seus col·laboradors: *"Sentiu que aquesta gràcia neix en vosaltres? És a dir, sentiu una atracció interior que us empeny cap a Jesucrist?, un sentiment interior ple d'admiració per Jesucrist, per la seva bellesa, grandesa, bondat infinita que el fa venir cap a nosaltres, un sentiment que ens corprèn i fa que ens donem a ell?, un petit buf diví que ens empeny i que ve de dalt, una llumeneta sobrenatural que ens il·lumina i ens deixa entreveure Jesucrist i la seva bellesa infinita? Si sentim en nosaltres aquest alè diví, si percebem aquesta llumeneta, si nosaltres ens sentim atrets, encara que sigui una mica i prou, cap a Jesucrist: ah! Conreem aquesta atracció, fem-la créixer per la pregària, l'oració, l'estudi, per tal que augmenti i produeixi fruits..."* I també deia, entre altres moltes coses expressant el dolor davant la realitat brutal de l'explotació: *"En veure els infants del nostre temps, la cura que hom*

posa perquè sàpiguen realitzar una determinada feina o ofici, i la deixadesa que regna en tot allò que mira a la seva salvació o a la seva moral, sembla que no tenen altra destinació que les de les màquines a l'entorn de les quals es mouen, o encara més, tal com algú ha dit, ells mateixos no són res més que màquines de treballar fetes per enriquir els amos". I, en tenir clar que es volia dedicar plenament a ser un catequista per als pobres i formador d'apòstols: "Cal instruir els ignorants, evangelitzar els pobres. Aquesta és la missió de nostre Senyor. És la missió de tot prevere, la nostra en particular, és la nostra part. Anar als pobres, parlar del Regne de Déu als obrers, als humils, als petits, als desemparats, als qui sofreixen, Oh! Que ens sigui permès d'anar com nostre Senyor, com els apòstols, en públic i per les cases, a les places, a les fàbriques, en les famílies, portar la fe, predicar l'Evàngeli, catequitzar, fer conèixer nostre Senyor".

Hi ha cinc punts essencials del carisma del Pradó que breument assenyalo:

1. **El coneixement de Jesucrist** ha de ser la font de la nostra existència i el punt de convergència.
2. **L'evangelització dels pobres**, fent que el pobre arribi a ser subjecte actiu, lliure i que es compromet.
3. **L'Esperit Sant**, ni el punt 1 ni el 2 són possibles sense ell. No hi ha vida pradosiana ni cristiana sense l'Esperit Sant. Ell és el protagonista de la missió.
4. **Viure pobrament**. No es pot evangelitzar els pobres a distància, ni seguir Jesucrist a distància, cal un discerniment sobre el que és necessari.
5. **Vida en equip**. No es pot ser deixeble sense una vida d'equip. Cal una família.

Aquest carisma, com tots els que Déu dona a l'Església, és pel seu bé i pel bé de totes les criatures, és per donar-lo, per compartir-lo, perquè tots ens enriqueim de l'amor de Déu. Tots els carismes són diversos, necessaris i complementaris, tots fem que ens enfortim i ens ajudem per ser col·laboradors del Regne de Déu pel bé de tota la humanitat.

Aquesta espiritualitat del Pradó ha anat arrelant en mi, i, juntament amb el Pere i amb altres laics, que senten aquesta mateixa atracció i crida, laics de diversos moviments, anem fent camí, ens anem formant, anem coneixent el Pradó amb l'estudi d'Evàngeli, els recessos, la pregària... Anem madurant i discernint aquesta vocació, en un petit grup del Vallès: També amb un grup una mica més nombrós, amb companys i companyes de Girona, grup que anomenem carinyosament "l'A-7", que és per on passem per trobar-nos. En tot aquest camí ens acompanyen, de més a prop el Tàno Casacoberta i la Pim Queralt. També altres consiliaris dels nostres moviments que són del Pradó.

Ja fa uns quants anys que el Pradó de Catalunya ens ha obert les portes i participem en la festa de la família pradosiana, que es fa pels volts de Nadal, ja que tot va començar per la forta conversió que va fer el pare Chevrier una nit de Nadal contemplant el misteri de l'Encarnació.

Hem fet també algunes trobades ampliades a persones simpatitzants.

Per tot plegat dono gràcies a Déu.

Bé, ha estat un petit testimoni. Si hi esteu més interessats, estem a la vostra disposició.

Una forta abraçada.

Viatge al Pradó de Lió

JAUME RIBAS OLMO

Durant el mes d'agost, la Rosa, la Rafi, la Conxi i jo vam anar a Lió. Era una sortida que l'equip (grup de Llefia, de la zona Besòs) feia temps que intentàvem realitzar. Va ser una pena no poder anar-hi tots, comprensible per aquestes dates.

Vam anar a Lió a veure la Marisa, la Josefina, la Teresita..., membres de la comunitat de religioses del Pradó que ara viuen a França però que durant

molts anys han estat amb nosaltres a Santa Coloma de Gramenet i a Badalona. També vam poder conviure amb altres germanes del Pradó. Elles ens van ensenyar el barri de la Guillotière, on viuen, el mercat del dissabte en el seu barri, el centre de Lió, el mirador des d'on es pot veure tota la ciutat, els seus dos rius, i des d'on fins i tot es divisaven els Alps.

Vam anar a Lió amb ganes de retrobar-nos amb elles. Han estat persones molt properes a nosaltres i als nostres moviments d'acció catòlica. També hi vam anar per conèixer de més a prop la família del Pradó, on va viure el pare Chevrier, la seva pastoral, i poder conèixer el context on se situa la seva conversió.

Aquí a Barcelona en tenim molts testimonis de militants, capellans, amics de fa molts anys, que ens han donat a conèixer el Pradó, la persona del pare Chevrier, les seves opcions, la seva conversió el Nadal de 1856, en què davant del pessebre decideix entregar-se al Senyor...

Les paraules del pare Chevrier, després de tants anys que van ser escrites, encara causen impacte: "Si es vol evangelitzar", deia el pare Chevrier, "s'ha de fer el que feia el Senyor: compartir la seva vida i fer-se pobre amb els pobres, treballant per ser més humils, de manera que estiguem a l'altura dels pobres".

Al barri de la Guillotière vam passejar pels seus carrers, vam veure el centre d'acollida que hi ha al barri, la sala de ball que durant els anys 1860 hi tenia mala fama, aleshores el ball del Pradó. Aquesta mateixa sala el pare Chevrier la va adquirir i la va convertir en lloc per fer la catequesi i donar formació a nens pobres. Vam veure la cambra on el pare Chevrier dormia i treballava. És impactant la senzillesa amb la qual va decidir viure, segurament molt propera als treballadors que vivien en aquell barri, però lluny de com vivia el clero aleshores.

El barri de la Guillotière es troba molt a prop de les diferents universitats, a quinze minuts del centre de Lió caminant, tot i això crida l'atenció l'alt nivell d'immigració al barri, barri obrer.

Hem quedat molt sorpresos de la tasca que porten a terme les dues comunitats de germanes del Pradó, d'acompanyament que porten a terme amb les germanes més grans, així com la tasca d'acollir altres membres del Pradó de tot el món. Les seves comunitats són lloc de trobada, comunitats a la fi d'acollida i d'obertura als altres.

Vam tornar del viatge contents i agraïts d'haver compartit aquells dies amb la Teresita, la Josefina, la Marisa, i amb la resta de companyes, una mica més, l'espiritualitat del pare Chevrier. Totes elles són testimoni ferm de com viure l'Evangelí d'una manera senzilla i això cala.

Per aprofundir-hi més

Escrits del Pare Chevrier

Règlement du prêtre (1869-1871)

El veritable deixeble de Nostre Senyor Jesucrist.

Barcelona: Proa (Col·lecció Clàssics del Cristianisme), 1996

Escrits espirituals. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat (Col·lecció El gra de blat), 1991

Cartas del padre Chevrier. Madrid: Asociación de Sacerdotes del Prado, 1996

Escrits sobre el Pare Chevrier i el Pradó

-ANCEL, Alfred. *La pauvreté du prêtre, d'après la vie et les écrits du vénérable Antoine Chevrier.* Lió-París: Emmanuel Vitte, Ed., 1946

-ANCEL, Alfred. *El Prado, la espiritualidad apostólica del Padre Chevrier.* Bilbao: Desclée de Brouwer, 1986

-BERTHELON, Pierre; COSTA, Florenci. *A. Chevrier: un carisma per evangelitzar els pobres.* Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat (Col·lecció El gra de blat), 2007

-COSTA, Florenci. *La divinitat de Jesucrist en el Pare Chevrier, de l'apologètica a la mística.* Barcelona: Facultat de Teologia de Catalunya, 2001

-EL PRADÓ DE CATALUNYA. *Evangelí i vida.* Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1994

-SIX, Jean-François. *Un prêtre, Antoine Chevrier, fondateur du Prado, 1826-1879.* París: Ed. Du Seuil, 1965

Sobre l'Estudi d'Evangelí pradosià

ANTONIO BRAVO, JORDI FONTBONA. *L'Estudi d'Evangelí seguint el P. Chevrier*

Revista *Evangelí i vida* (4 a l'any)

Informació revista al telèfon 933 135 889 / evangeliivida@hotmail.com

Llocs d'interès a Internet

<http://pradocatala.blogspot.com/>

Per previsualitzar. *Un carisme per evangelitzar els pobres:*

books.google.es/books?isbn=8484415888

Biografia del P. Chevrier i homília de Joan Pau II a la missa de beatificació: www.franciscanos.org/osservatore/antoniochevrier.html